

Langzaam afscheid nemen van het meest dierbare

Documentairemaker Ruud Lenssen was niet van plan om een film over zijn dementerende vader te maken. Tot hij zag wat het met zijn moeder deed. Opeens had hij een verhaal.

“Toen mijn vader de diagnose dementie kreeg, dacht ik nog helemaal niet aan het vastleggen van zijn ziekteproces. Als documentairemaker ben ik natuurlijk altijd op zoek naar verhalen. Er zijn wel meer films gemaakt over dementie, waarom zou ik ons eigen verhaal moeten verfilmen? Daar had ik niet zo’n zin in. Maar toen mijn vader steeds verder begon te dementeren, begreep ik beter hoe de impact was op het leven van mijn moeder die zijn mantelzorg was”, vertelt Ruud.

“Mijn moeder begon daaronder te lijden. Ze raakte steeds verder geïsoleerd en moest zelfs haar hobby’s op zeker moment opzeggen. Ze kon geen moment meer van huis. Los van het feit dat ze haar man langzaam kwijtraakte, raakte ze ook haar leven kwijt. Vooral dat aspect is wat mij betreft nog niet genoeg verteld. De invloed van dementie op een huwelijk. Op dat moment kon ik het toch niet laten om te gaan filmen.”

“Het verhaal van het leed van de mantelzorg blijft vaak binnenskamers. Ik merkte dat mijn moeder daar niet over kon praten. Ze kon ook geen hulp vragen omdat ze niemand tot last wilde zijn. Doordat mijn vader geestelijk zo veranderde, had dat een enorm effect op de relatie van mijn ouders. Mijn moeder kon hem niet meer alleen thuis laten omdat ze bang was dat hij wegliep of aan het fornuis zou zitten. Dat is nogal wat.”

Ruuds vader had iets meer dan een hectare grond van zijn ouders geërfd. Die grond had hij ingericht als zijn paradijsje. Daar liepen pony’s, kippen, hij had daar zijn moestuin, een stukje bos. Ruud: “Wij, zijn kinderen zijn daar zo’n beetje opgegroeid. Wij gingen nooit op vakantie, wij gingen naar ‘de wei’. Mijn vader had daar een kabelbaan gemaakt voor mijn zus en mij, we hadden er een ondergrondse hut gecreëerd en we vierden er kinderfeestjes en fuiven. Vriendjes kwamen er. Het was altijd ons paradijs. En met name ons paps paradijs.”

“Hij was opgegroeid op een boerderij. Naarmate de dementie vorderde, werd die wei belangrijker voor hem; het boerenleven begreep hij nog. Thuis functioneerde hij juist niet meer zo goed. Ik wist dat die wei een enorm obstakel zou worden. Het was paps hobby of liever gezegd zijn passie en niet zozeer die van mijn moeder. Zij maakte zich zorgen over de paarden die verwaarloosd zouden worden. Zij wilde eigenlijk van die wei af. Pap wilde het liefst sterven in zijn wei.”

“Dat zorgde voor veel ruzies en problemen. Dat ons pap afscheid moet nemen van zijn wei, loopt als een rode draad door de documentaire. Dat is heel emotioneel maar uiteindelijk het beste voor iedereen. Helaas is dat kenmerkend voor dementie, heel langzaam wordt alles afgenomen. Dat begint met het rijbewijs. Ons pap wilde doorrijden maar dat kán gewoon niet. Het is zo gemeen.

Hij heeft nog lang zelf ernaartoe gefietst maar op zeker moment bracht mijn moeder hem toen dat ook niet meer verantwoord was.”

Aan het eind van de film wordt de wei te koop gezet maar nog voor die verkocht was, moest Ruuds vader zelf verhuizen. “De film eindigt ermee dat pap wordt opgenomen in een groepswoning omdat het gewoon niet meer gaat. Hij is opstandig en begint te dwalen. De wei is wel verkocht aan iemand die er hetzelfde mee ging doen als ons pap. Dat is dan wel weer mooi. Ik heb daar helemaal geen tijd voor. Je zou willen dat je die traditie door kunt zetten maar dat kan alleen als je met pensioen bent.”

Om de documentaire te kunnen zien en in gesprek te gaan met Ruud,

[KLIK HIER](#) om je in te schrijven